

шком лествицом назива учесника „малих ратова“ – „бандити“, „герилци“, „партизани“, „бунтовници“ – и њиховим савременим наследницима – верским фундаменталистима и хакерима, као и нијансама разлика између тероризма и герилског ратовања. Ванбалкански контекст герилског ратовања, интересантан у типлошком смислу у Авганистану и Палестини, посматрали су проф. др Томоко Јамагиши (Универзитет Меиђи, Токио) и проф. др Акира Усуки (Јапански женски универзитет, Токио).

Ова широка лепеза погледа, приступа и учесника омогућила је скупу, и зборнику, изузетну разноврсност која се ипак није претворила у шаренило већ у богату композитну слику пуну унутрашњег садржаја. Идеја овог скупа и зборника представља сјајну методолошку замисао и ми можемо само да пожелимо да се рад у овом правцу настави, да скупови ове и сличне тематике и будуће обогаћују српску и светску историографију.

Мр Алексеј ТИМОФЕЈЕВ

Светлана Мирчов,
Јован Н. Томић: библиотекар и научник,
Народна библиотека Србије, Београд, 2007, 437 стр.

Народна библиотека Србије је недавно објавила докторску дисертацију др Светлане Мирчов, своје некадашње сараднице а сада управнице библиотеке Правног факултета у Београду, о академику и дугогодишњем управнику Народне библиотеке Србије Јовану Н. Томићу (1869–1932). Монографија се састоји из три дела од којих се први бави биографијом Јована Н. Томића (лични биографски подаци и подаци о породици, професорском и педагошком раду, раду у Народној библиотеци, боравку у егзилу, јавној делатности, пријатељству са Петром I Карађорђевићем), други се односи на његов научни рад и допринос, а трећи део представља библиографију радова и детаљан опис Томићеве заоставштине.

Јован Томић је рођен у Новој Вароши у Новопазарском санџаку. Школовао се у Крагујевцу и Београду, где је завршио Филолошко-историјски одсек на Великој школи. Радио је неко време као гимназијски професор, да би од 1903. па све до пензионисања 1927. провео као библиотекар и управник Народне библиотеке Србије. Његовом заслугом је обогаћен књижни фонд и рукописно одељење али и купљена зграда за Народну библиотеку на Косанчићевом венцу бр. 14. Редовни члан Српске краљевске академије постао је 1906. године. Јован Томић је био и један од оснивача Српске књижевне задруге и уредник *Српског књижевног гласника*. Бавио се истраживањем српске историје у турском периоду (истраживао је архивску грађу од друге половине 15. па до краја 18. века, посебно из Млетачког архива), историјом Црне Горе, народном епском поезијом и др. Његова заоставштина и библиотека чувају се данас у САНУ.

Приложена библиографија Јована Н. Томића састоји се од 622 библиографске јединице и то: библиографија Томићевих радова садржи 354 библиографске јединице а библиографија радова о њему 268. Монографија др Светлане

Мирчов опремљена је и занимљивим избором фотографија и докумената везаних за живот и рад овог данас скоро заборављеног културног и научног радника. Ова књига представља значајан допринос историји библиотекарства у Србији и помоћиће у раду како библиотекарима тако и историчарима и историчарима књижевности.

Др Радмила РАДИЋ

Жупски зборник, 2/2007,
Часопис за историјска, културолошка и
природњачка истраживања Жупе,
Александровац, 2007, 388 стр.

Данас у Србији постоје локални историјски часописи који излазе редовније и од неких престониичких. *Жупски зборник* је тек на почетку свог, надамо се дугог века трајања, али за сада успева да излази једном годишње на високом научном нивоу. Чињеница да редакција успева да са скромним средствима одржи континуитет изласка годишњака у једној малој средини у унутрашњости земље у време када држава не показује довољно разумевања за потребу очувања локалних часописа заслужује само речи хвале.

И други број *Жупског зборника* задржао је главну карактеристику првог броја. Реч је о мултидисциплинарности, особини коју нема велики број научних часописа у Србији. Тако у овом броју налазимо радове из историје, агрохемије, виноградарства, воћарства, аеробиологије, екологије, археологије, етнологије, демографије и лингвистичких дисциплина. Дакле, присутне су и друштвене и природне, и теоријске и практичне науке. То сведочи како о разноврсности тема које нуди александровачки крај тако и о великом броју истраживача из овог краја. Највише радова има из историје (13) и лингвистичких дисциплина (9). У зборнику се налази импозантан број радова – чак 30, што је друга карактеристика часописа.

Уз уводну реч др Момчила Павловића и два обраћања читаоцима уредника часописа мр Драгомира Бонцића и Ивана Брборића, структура часописа подељена је на чланке и расправе, прилоге, грађу и хронике, приказе и критике и галерију.

У првом делу часописа налази се десет чланака и расправа. Два рада су посвећена најпознатијој делатности александровачког краја – виноградарству. Зоран Јовановић, Братислав Ћирковић и Млађан Гарић урадили су рад о утицају резидбе на растење и родност сорте смедеревке, док су Небојша Гуџић, Зоран Јовановић, Миролуб Аксић, Небојша Делетић и Славиша Гуџић обрадили плодност неких земљишта жупског виногорја. Оливера Дуњић, Милош Марковић, Миролуб А. Милинчић и Иван Брборић аутори су радова из области филологије. Табеле, шеме (попут оне са дужинама акцената) и мапе (мапа горњожупског подговора) које су аутори ових радова приложили представљају значајну помоћ читаоцима којима филологија није ужа специјалност. Зоран Ђукић је аутор рада о једном од најважнијих проблема човечанства данас – екологији, тачније проблему деградације животне средине, загађења природе и неадекватног одлагања отпада. Његов рад